

Posudek bakalářské práce Martina Satoranského

Bakalářská práce „Expresionismus a Wedekindovo Probuzení jara“ překračuje svou úrovní nároky na bakalářskou práci kladené, obstála by i jako práce diplomová. Členěna je do čtyř základních oddílů: Expresionismus, Frank Wedekind, Probuzení jara, Od probuzení k probouzení (tato kapitola je věnována klauzurní inscenaci).

Autorovým záměrem je dokázat, že Wedekind je přímým předchůdcem expresionismu a že „do velké míry ovlivnil i epické divadlo a lze jej považovat za jednoho z nejvýznamnějších světových dramatiků“.

V kapitole o expresionismu věnuje se autor širším společenským souvislostem druhé poloviny 19. století, historickým a ideovým kořenům, které formování uměleckého směru podmínily. Pojmenovává základní rysy expresionistické literatury (subjektivní pohled, rozpad struktury a kauzálního řetězení dějů, minimální probarvenost charakterů) a posléze se věnuje specifčnosti expresionistického dramatu. Vstupní kapitolu pokládám za zvláště cennou, autorovi se daří postihnout problematiku literárního a divadelního expresionismu hutně a přehledně, aniž by v poměrně komplikovném tématu utonul. Z obecného úvodu ústrojně vyplývají další kapitoly věnované životu a dílu Franze Wedekinda, následně samotné hře Procitnutí jara. (Jak dramatikův život, tak cesta jeho hry na jeviště jsou natolik barvitě, že mohou zaujmout i neorientovaného čtenáře. Stojí za to citovat alespoň Wedekindův termín „nezbytný režisér“ – tj. takový režisér, který v žádném případě nedovolí dramatu, sebesilnější by bylo, aby na jeho práci vrhalo stín. Takový režisér je schopný dokonce drama zničit, jen aby v popředí byla vidět jeho práce.)

V teoretické části bakalářské práce M. Satoranský prokazuje širokou znalost sekundární literatury i schopnost promítnout poznatky do vlastního autentického přemýšlení.

Praktická část práce se věnuje bakalářské inscenaci „Probouzení jara“. Tato část přesvědčivě dokládá, že výrazný inscenační tvar byl podložen důkladnou analýzou textu. Podstatná úprava textu byla nutná (determinovaná počtem a stářím herců), ale ctěla autorovo dílo v jeho obsahové i formální stránce. (Specifické formální rysy dramatu zdůrazňovala.) Výsledný tvar inscenace, jakož i její literární předlohu-úpravu, podmínilo ovšem především důsledné hledání výrazu osobního životního pocitu interpretů. Být věren autorovi i sobě je cenné a dalo by se říci profesionální.

Bakalářskou práci doporučuji k obhajobě a navrhuji známku A.

Prof. PhDr. Daria Ullrichová